

The book cover features a dark, starry night sky as the background. In the foreground, there is a small, rustic stone building with a dark door and a window. The trees behind the building are silhouetted against the night sky, with some leaves appearing to glow with a reddish-orange light. The title 'מוות רצום' is written in large, white, stylized Hebrew letters across the center of the cover.

מוות רצום

קנדרה אליוט

קנדרה אליוט

לילות רחום

מרסי קילפטריק

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קנדרה אליוט
מוות רחום

Kendra Elliot
A MERCIFUL DEATH

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: ורד רווה-שמואל
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

A MERCIFUL DEATH by Kendra Elliot
copyright © 2017 Kendra Elliot
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

מסת"ב 978-965-7029-398 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאימא שלי,

שלימדה אותי לשמר רסק תפוחים ומלפפונים חמוצים.

לאבא שלי,

שלימד אותי לבקע עצים ולסדר אותם בערימה מושלמת.

מרסי קילפטריק תהתה לעצמה את מי עיצבנה במשרד האף-בי-איי בפורטלנד.

היא יצאה ממכוניתה וחלפה על פני שני רכבי-שטח של השריף של מחוז דְּשוּטְס כדי לבחון את השטח סביב הבית הבודד בצד המזרחי המיוער שלמרגלות רכס קסקייד. טיפות גשם כבדות ניתכו על הברדס שלה, והבל נשימתה ריחף באוויר. היא תחבה את קצות תלתליה השחורים והארוכים לתוך מעילה, ואז הבחינה בכמות הפסולת העומדת בחצר הבית. מה שכל אדם אחר היה טועה לראות בו גדר חיה שצמחה פרא וערימות זבל אקראיות, היא זיהתה בו במקום כמערכת ניתוב שתוכננה בקפידה.

"איזה בלגן," אמר הסוכן המיוחד אדי פיטרסון, שהוצב לעבוד איתה באורח זמני. "עושה רושם שגר פה איזה אגרן כפייתי."
 "זה לא סתם בלגן." היא החוותה בידה אל הגדר החיה הקוצנית ואל הר גרוטאות מתכת. "באיזה כיוון הדברים האלה מובילים אותך ללכת?"

"לא בכיוון הזה," השיב אדי.

"בדיוק. בעל הבית סידר כך את ערימת הזבל שלו כדי להוביל את המבקרים לאזור הפתוח ההוא מול הבית, כדי שלא ישוטטו לו פה לצדי הבית ומאחוריו. עכשיו תסתכל למעלה." היא הצביעה על חלון חסום בקרשים בקומה השנייה, שבמרכזו פתח צר. "כל הג'אנק שלו ממקם את הזרים בדיוק כדי שיוכל לראות אותם." אדי הינהן, הבעה מופתעת הבזיקה בפניו.

לא היה פשוט למצוא את ביתו של נְד פֶּאָהִי. דרכי העפר והחצץ לא היו מסומנות, והיה עליהם לעקוב אחר הוראות הגעה מדויקות,

שמסר להם השריף המחוזי, על מנת למצוא את הבית הצפון במעמקי היער. מרסי שמה לב לגג המתכת החסין לאש ולשקי החול שנערמו בגובה שני מטרים בחזית הבית. הבקתה המהוהה עמדה הרחק משכנים כלשהם, אך סמוך למעיין טבעי.

מרסי נתנה את אישורה.

"מה הקטע עם שקי החול?" רטן אדי. "אנחנו נמצאים בקו גובה של יותר מקילומטר."

"בלגן. בלגן חוסם קליעים ומאט את החבר'ה הרעים. ושקי חול עולים גרושים."

"אז הוא היה מטורלל."

"הוא היה מוכן."

היא הריחה בחצר ריח קלוש של ריקבון, ושעה שעלתה במדרגות המרפסת המובילות אל הבית, הוא היכה בפניה במלוא עוצמתו. הוא מת כבר כמה ימים. שוטר מתחנת מחוז דשוטס הביט בה ובאדי בפנים חתומות והגיש להם יומן אירועים משטרתי לחתימה. מרסי בחנה את טבעת הנישואים הפשוטה שלו. אשתו לא תהיה מרוצה כשהוא יחזור הביתה בבגדים מסריחים מצחנת גופה.

אדי, שעמד סמוך אליה, התנשם בכבדות דרך הפה. "אל תקיא, פקדה בקול חרישי בעודה עוטפת את מגפי הגומי שלה בכיסויי בד."

הוא הניד בראשו, אך הבעת פניו היתה ספקנית. היא חיבבה את אדי – סוכן חד שניחן בגישה חיובית; אבל בהיותו בחור עירוני צעיר, הוא התבלט פה, באזורי הכפר המבודדים, עם התספורת ההיפסטריית שלו ועם המשקפיים החנוניים. אחרי המפגש עם הבוץ בחצר של נד פאהי נעלי העור היקרות שלו בעלות הסוליות הכבדות כבר לעולם לא יחזרו להיות מה שהיו.

אם כי הן נראו טוב.

ליתר דיוק, פעם הן נראו טוב.

בכניסה לבית היא עצרה לבחון את הדלת. דלת פלדה בעלת ארבעה צירים ושלושה בריחים; בריח רגיל ושני בריחים נוספים בתחתית הדלת ובחלקה העליון.

פאהי בנה לעצמו מקלט מעולה. הוא עשה הכול נכון, אלא שמישהו הצליח לפרוץ את המחסומים שלו. וזה לא אמור היה לקרות.

מרסי שמעה קולות מהקומה השנייה והתקדמה לקראתם. שני טכנאי זירת פשע כיוונו אותה ואת אדי במסדרון, שהוביל אל חדר שינה בירכתי הבית. זמזום הולך וגובר הפך את בטנה; צליל ששמעה עליו, אך מעולם לא חוותה ממקור ראשון. אדי סינן קללה חרישית כשפנו אל חדר השינה של פאהי, וחוקרת מקרי המוות נשאה אליהם את עיניה מהגופה הנפוחה השרועה על המיטה.

מרסי צדקה בנוגע למקור הזמזום. בחדר שרר רחש צורמני של זוכבים, שהסתערו על הנקבים בגופה. היא נמנעה מלהביט בבטן הנפוחה שמתחה את כפתורי החולצה. הפנים היו המחזה הכי גרוע. אי־אפשר היה לזהות אותם מאחורי עננת הזוכבים השחורה.

חוקרת מקרי המוות הינהנה אל הסוכנים, ומרסי הציגה את עצמה ואת אדי. החוקרת לא נראתה מבוגרת ממנה בהרבה והיתה קטנטנה ודקיקה, מה שגרם למרסי להרגיש גבוהה באופן חריג.

ד"ר נטשה לוקהארט הציגה את עצמה, הסירה את הכפפות שלה והניחה אותן על הגופה. "אני מבינה שהוא היה מוכר לאף־בי־איי", אמרה והרימה גבה. "הוא מופיע ברשימת האסורים ביציאה מהארץ", אמרה מרסי. היתה זאת אחת מכמה רשימות שבהן השתמש האף־בי־איי למעקב אחר חשודים בפעילות טרור, ונד פאהי הצטרף לרשימה לפני כמה שנים. לגופה המוטלת על המיטה היתה היסטוריה של עימותים עם הממשלה הפדרלית. מתנגדי־חוק ופעילי מיליציות ימניות היו הטיפוסים המועדפים עליו. מהדוחות שקראה בנסיעה הארוכה מפורטלנד עלה, שפאהי היה חזק במילים, אך פחות במעשים. הוא נעצר כמה פעמים על גרימת נזק שולי לרכוש פדרלי, אבל תמיד התגלה מישהו אחר כמנהיג הכנופיה. נדמה שכתבי האישום נגד פאהי החליקו ממנו כמו מטפלון.

"ובכן, מישהו החליט שהוא כבר לא צריך את אדון פאהי בסביבה,"

אמרה ד"ר לוקהארט. "נראה כי ישן ממש עמוק, אם לא שמע את הרוצח שלנו פולש לביתו ומצמיד נשק למצח שלו. "למצח שלו?" שאלה מרסי.

"כן. למרות כל הזכוכים אפשר לראות את הסימן שהותיר אבק השריפה בעור סביב חור הכניסה. חור אחד יפה בצד אחד וחור נוסף בצד השני. אם הקליע פילח אותו נקי כל כך, זה היה בעוצמה אדירה." דוקטור לוקהארט חייכה אל אדי, שהתנודד קלות על עומדו לצד מרסי. "אם תחבוט בהם ביד, הזכוכים יסתלקו מיד. לרגע או שניים." "קליבר?" שאל אדי בקול חנוק.

ד"ר לוקהארט משכה בכתפיה. "גדול. לא סתם איזה עשרים־ושתיים מסכן. אני בטוחה שתמצא את הקליע נעוץ במשהו תחתיו." מרסי פסעה לפנים והשתופפה סמוך למיטה. היא האירה בפנס מתחתיה כדי לבדוק אם הקליע ננעץ ברצפה, אבל החלל שם היה רחוס במקלי אחסון מפלסטיק. כמובן, אלא מה?

היא סקרה את החדר והבחינה בארגזים כבדים, שניצבו בערימה מסודרת בכל אחת מפיינות החדר. היה ברור לה בדיוק כיצד ייראו הארונות – ארונות אחסון מרצפה עד תקרה, מתויגים ומאורגנים בקפידה. פאהי חי לבדו, אבל מרסי ידעה שהם יגלו מספיק ציוד לקיום משפחה קטנה לעשור הבא.

פאהי לא היה סתם אגרן כפייתי; הוא היה מהנערכים ליום הדין. כל חייו נסבו על כך, הכנה לקעמ"ל – קץ העולם המוכר לנו.

הוא היה הנערך¹ השלישי במחוז דשוטס שנרצח בביתו במהלך שלושת השבועות האחרונים.

"את טיפלת בשני מקרי המוות הראשונים, ד"ר לוקהארט?" שאלה.

"תקראי לי נטשה," ענתה הרופאה. "את מתכוונת לרצח השניים

1 נערך – נערך ליום הדין. אנשים המאמינים כי עליהם להתכונן לאסון טבע או לאסון אנושי ולהעריך לכך.

האחרים שהתכוננו לסוף העולם? טיפלתי במקרה הראשון, ועמית שלי טיפל בשני. אני יכולה לומר לך שהמוות הראשון לא היה נקי ומסודר כמו זה פה. הוא נלחם על החיים שלו. אתם חושבים שיש קשר ביניהם?"

מרסי הבזיקה לעברה חיוך עלום. "זה מה שאנחנו מנסים לברר." "ד"ר לוקהארט בהחלט צודקת לגבי מקרה המוות הראשון," נשמע קול חדש בחדר.

מרסי ואדי הסתובבו אל גבר גבוה וגרמי עם כוכב שריף, שבחן את שניהם במבט נוקב והפך למבולבל למראה המסגרת העבה של משקפיו השחורים של אדי. אין ספק שתושבי מחוז דשוטס לא נתקלו יותר מדיי בחזרה לאופנה של שנות החמישים העליונות. מרסי הציגה בפני הגבר את כל הנוכחים. שריף וורד רודס נראה בשנות השישים לחייו. עשורים של חשיפה לשמש יצרו בפניו קמטים עמוקים ועור מחוספס, אולם עיניו היו צלולות ופיקחיות וחקרניות.

"החדר הזה נראה כמו מסיבת תה לעומת זירת הרצח של ביגס. יותר מעשרה קליעים חוררו את הקירות שם, וביגס הזקן נאבק ברוצח בסכין."

מרסי ידעה כי ג'פרסון ביגס היה בן שישים וחמש; והיא תהתה איך הרוויח את הכינוי הזקן מהשריף הזה, שהיה פחות או יותר בגילו.

זה, כנראה, מעיד על גישת התסתלק-מהחצר-שלי של ביגס יותר מאשר על גילו.

"אבל באף אחד מהבתים – כולל הבית הזה – לא נראו שום סימנים לפריצה אלימה, נכון?" שאל אדי בנימוס.

שריף רודס הינהן. "נכון." הוא הזעיף פנים אל אדי. "מישהו כבר אמר לך שאתה דומה לג'יימס דין? עם משקפיים?" "אומרים לי את זה הרבה."

מרסי נשכה את שפתה. אדי טען שההשוואה הזאת תמיד מפתיעה

אותו, אם כי ברור שמצאה חן בעיניו. "אבל אם לא בוצעה פה פריצה אלימה, ונד פאהי ישן," היא אמרה, "זה אומר שמישהו ידע איך להיכנס לתוך הבית, או שישן פה אדם נוסף."

"הוא בפיג'מה," הסכימה ד"ר לוקהארט. "מועד הפטירה עדיין לא ידוע לי. תהליך הריקבון נמצא בשלבים מתקדמים מאוד. אחרי בדיקות המעבדה יהיו לי פרטים נוספים."

"סרקנו את הבית," אמר שריף רודס. "אין שום עדות לכך שמישהו ישן פה, ואין שום ראיה לפריצה אלימה. יש חדר שינה נוסף, אבל עושה רושם שלא ישנו בו כבר עשורים. על הספה למטה אין כריות או שמיות, שיעידו על נוכחות מישהו נוסף." הוא השתק, ואחר כך הוסיף, "כשהגענו הנה דלת הכניסה היתה פתוחה לרווחה."

"אני מבינה שנד פאהי היה מהטיפוסים המקפידים לנעול דלתות?" שאלה מרסי בחצי הלצה. הסיור הקצר שלה ברחבי הבית העיד על אדם שהתייחס בכובד ראש תהומי לאבטחת הבית. "מי דיווח על מותו?"

"טובי קוקס. מדי פעם הוא היה עוזר לנד בכל מיני דברים. הבוקר הוא היה אמור להעביר איתו עצים או משהו. הוא אמר שהדלת היתה פתוחה, וברגע שהבין במה מדובר, מיהר להזעיק אותנו. לפני כמה שעות שלחתי אותו הביתה. הוא לא בסדר בראש, והסיפור הזה טילטל אותו עוד יותר."

"אתה מכיר את רוב התושבים המקומיים?" שאלה מרסי. השריף משך בכתפיו. "כן, את רובם. איי אפשר להכיר את כולם. אני מכיר את מי שאני מכיר," הוא אמר בפשטות. "הבית הזה רחוק מכל אזור עירוני, אז כל פעם שנד נתקל בבעיה, הוא היה מתקשר אלינו למחוז."

"בעיה? עם מי היו לו בעיות?" שאלה מרסי. היא היתה מודעת לפוליטיקה ולהתנהגות החברתית בעיירות קטנות ובקהילות כפריות. את שמונה-עשרה שנות חייה הראשונות היא העבירה בעיירה כזאת. התושבים שם נטו להפוך את ענייני האחרים לעניינים האישיים שלהם.

עכשיו היא גרה בבניין דירות עירוני גדול, שם הכירה את השמות של שניים משכניה בלבד. השמות הפרטיים שלהם. וכך העדיפה.

"מתישהו משהו פרץ למבני החוץ של נד. הוא גנב את הטרקטורון שלו וקצת דלק. נד ממש התרתח. לא הצלחנו למצוא את הטרקטורון. לפעמים הוא התקשר להתלונן על אנשים שמסתובבים בשטח שלו או צדים שם. יש לו פה ארבעים דונם לפחות, והגבולות לא מסומנים ברור כל כך. נד תלה כמה שלטים שאמרו **הכניסה אסורה**, אבל אי אפשר לכסות בהם את כל השטח שלו. הוא היה יורה ברובה שלו כדי להבריח אנשים. אחרי כמה פעמים כאלה ביקשנו ממנו להתקשר קודם כול אלינו. פעם הוא הפחיד ממש משפחה של מטיילים."

"הוא לא החזיק כלבים?"

"הצעת לך. הוא אמר שהם אוכלים יותר מדי."

מרסי הינהנה. **פחות פיות להאכיל**.

"הכנסה?" היא שאלה.

"ביטוח לאומי." שריף רודס עיקם את שפתו.

מרסי הבינה. טיפוסים, שיצאו נגד הממשלה, הקימו לעיתים קרובות מהומות בנוגע לתשלום מיסים או לרכישת רישיונות, אבל שמישהו רק יעז לגעת בכספי הביטוח הלאומי שלהם.

"גנבו משהו מפה?" שאל אדי. "יש בכלל מישהו שיכול לדעת מה

"חסר?"

"עד כמה שידוע לי, טובי קוקס הוא האדם היחיד שכף רגלו דרכה בבית הזה בעשר השנים האחרונות. אנחנו יכולים לשאול אותו, אבל אני מזהיר אתכם שהוא לא העיפרון הכי חד בקלמר." רודס כיחכח בגרונו, והבעה נבוכה אפפה את פניו. "אני לא יכול להתייחס לזה ברצינות, אבל טובי היה מבוהל נורא וחזר ואמר שאיש מערות רצח את נד."

"מה?" שאל אדי. "איש מערות? כלומר אדם פרהיסטורי?"

מרסי נעצה מבט בשריף. בקהילות רבות הסתובבו שמועות ואגדות, אבל על זה לא שמעה מעולם.

"לא, מהשיחה שלי עם טובי הבנתי שמדובר יותר בשוכן הרים. אבל כמו שאמרת, הוא נורא מבולבל. הבחור לא לגמרי איתנו. אני לא יכול לייחס לזה שום חשיבות."

"הוא ראה את איש המערות?" שאלה מרסי.

"לא. הבנתי שנר סיפר לו איזה סיפור כדי להפחיד אותו. נראה שזה עבד."

"אוי־קיי."

"אבל יש לנו איזה מידע מעניין," אמר השריף. "מישהו פרץ אל יחידת האחסון שבחוץ. בואו אחריי."

מרסי נשמה עמוקות אוויר צח. היא עקבה אחר השריף במורד מדרגות המרפסת. הוא הוביל אותם לאורך נתיב הגרוטאות וכחמישה־עשר מטרים בדרך העפר, ואז סטה לעבר שביל. היא הבחינה בקורת רוח כי כפות רגליה נותרו יבשות במגפי הגשם שלה. היא הזהירה את אדי שיתלבש היטב, אבל הוא התעלם מדבריה. זה לא סתם גשם שיורד על מדרכות הבטון בפורטלנד; זאת סופת גשם של רכס הקסקייד. בוץ, פלגים זורמים ועוד בוץ. היא הסבה את מבטה לאחור וראתה את אדי מנגב את מצחו. הוא חיך במרירות ונעץ מבט בנעליו מכוסות הבוץ.

אהה.

הם התכופפו וחלפו מתחת לסרט משטרה צהוב, שכיתר צריף קטן. "טכנאי זירת הפשע כבר סקרו את השטח," אמר שריף רודס. "אבל שימו לב היכן אתם דורכים."

מרסי בחנה את הערכוביה של טביעות מגפיים מזגזגים, ולא מצאה משטח פנוי לדרוך בו. השריף פשוט התקדם ללא גינונים מיותרים, אז היא נהגה כמוהו. הצריף היה בגודל ארבעה על שישה מטרים, מוסתר בשיחי רודודנדרון שהתנשאו לגובה. מבחוץ נדמה כי משב רוח עז עשוי למוטט את המבנה הקטן, אך מבפנים הבחינה מרסי כי הקירות בוצרו היטב, וכי שקי חול מפוזרים לאורך רצפת העפר.

"השרשרת שעל הדלת נחתכה. ליתר דיוק, כל שלוש השרשראות

שעל הדלת נחתכו, " תיקן השריף את עצמו. הוא החווה לעבר חלל גדול באדמה סמוך לקיר האחורי של הצריף. דלתו של מקפיא נושן נפתחה מעלה מתוך החלל.

גופות?

מרסי הציצה לתוך המקפיא הקבור. ריק. היא ריחרחה את האוויר וקלטה ניחוח מנתה של חומר סיכה לכלי נשק, שידעה כי הוא אהוב במיוחד על כמה חובבי רובים, וריח קלוש של אבק שריפה. נד החזיק מתחת לאדמה ארסנל שלם.

"כלי נשק," היא הצהירה בקור רוח. פאהי החזיק בבעלותו שלושה רובים רשומים על שמו. הוא לא היה מתאמץ עד כדי כך בשביל להסתיר שלושה רובים בלבד. בתוך המקפיא הגדול הזה הוא יכול היה בקלות לאחסן עשרות מהם. מרסי תהתה איך הוא פיקח על רמת הלחות שם בשבילם. בכל הנוגע לאחסון יעיל שלהם, זה לגמרי לא היה פתרון אידיאלי.

"היה שם בפנים איזה מכשיר אדים קטן אלחוטי," הצהיר רווס, כאילו קרא את מחשבותיה. "אבל מישהו היה צריך לדעת איפה לחפור כדי למצוא את המקפיא." הוא החווה בידו לעבר ערימות העפר הטריות. "אני תוהה עד כמה המקפיא הוסתר באמת. זה לא מקום שהייתי מגיע אליו לחפש כלי נשק."

"מישהו יודע כמה כלי נשק הוא החזיק?" שאלה מרסי.

השריף משך בכתפיו והתבונן לתוך המקפיא. "הרבה, אני משער." "אמרת שהיו על הדלת שלושה מנעולי שרשרת?" שאל אדי. "בעיניי זה כמו לצעוק 'יש לי פה משהו יקר'." הוא הצביע על מוט פלדה דק, ששכב על רצפת העפר. "אילו הייתי שובר שלושה מנעולים ושרשראות ומגלה שהצריף ריק, הייתי מתחיל להטיח את זה באדמה עד שהייתי פוגע במשהו."

ואכן, ברצפת הצריף היו פזורות שקערוריות קטנות.

"הוא מאלה שמתכוננים ליום הדין," הצהירה מרסי. "הגיוני להניח

שיחזיק איפשהו מאגר נשק."

"הם לא היו צריכים לרצוח אותו במיטה כדי לגנוב את הרובים שלו", ציין רודס.

"הם?" שאלה מרסי, ואוזניה הזדקרו.

השריף הרים את ידיו בהתגוננות. "אין שום הוכחה לזה. אני בסך הכול מתבסס על היקף העבודה, שאני רואה פה, ועל טביעות הרגל שנמצאו מול הצריף הזה. הטכנאים עורכים השוואה בין המגפיים של פאהי למגפיים של טובי קוקס כדי לבדוק אלו טביעות לא שלהם. הם יודיעו לנו כמה אנשים היו פה."

"אי־אפשר לפסול את קוקס", ציין אדי.

שריף רודס הינהן, אך מרסי קלטה את החרטה בעיניו. היא חשדה שהוא מחבב את טובי קוקס הזה, שהוא 'לא בסדר בראש'.
בינה לבין עצמה מרסי הציבה את טובי קוקס בראש רשימת הנחקרים שלה.

2

"אני רוצה לראות את שתי זירות הרצח הנוספות", אמרה מרסי לאדי במהלך הנהיגה שלה לעבר איגלס נסט. מזווית העין היא ראתה אותו מהנהן, בעודו מתמקד במסך המחשב הנייד שלו.

"שתיהן נמצאות מעברה השני של איגלס נסט", הוא השיב. "אני אברר את מיקומה של זירת הרצח הראשונה."

שני הסוכנים נסעו מפורטלנד היישר אל מקום המסתור של נד פאהי, לאחר כמה שיחות טלפון שנערכו בין המשרד של מרסי למפקח בכיר ממשרד האף-בי-איי בכנר. שני מקרי הרצח האחרים התרחשו קרוב יותר לאיגלס נסט, אך שתי הזירות עדיין נמצאו במרחק חצי שעת נסיעה לפחות מהמשרד בכנר. במשרד בכנר זקוקים לעזרה, הסבירה המפקחת הממונה על מרסי, בעודה מספרת לשניהם על המשימה שהוטלה עליהם באורח זמני. במשרד היו בסך הכול חמישה סוכנים, כמה אנשים בצוות התמיכה ואפילו לא סוכן אחד שמתמחה בטרור פנימי.

"בהתחשב בעברם של הקורבנות, כמויות הנשק האדירות, שנעלמו משלוש זירות הרצח, עשויות להצביע על אדם שנערך לקראת אירוע טרור פנימי."

דברי הבוסית שלה הירדהו בראשה. משתי זירות הרצח הראשונות נעלמו כמה עשרות כלי נשק, ונד פאהי קבר בשטח שלו סליק לא חוקי גדול.

אירוע. מכבסת מילים, שפירושה קבוצה שעשויה לנסות להתחמש לקראת השתלטות על מבנה פדרלי. או גרוע מכך. ענני הגשם התפזרו שעה שהם הותירו מאחור את ביתו של נד

פאהי, ושמיים תכולים הציצו כעת לעברם, בעודם מגיחים מתוך היער שופע הצמחייה אל קווי גובה נמוכים יותר. בזמן שהחלו להתרחק ממרגלות ההרים, הבחינה מרסי בפסגות רכס הקסקייד במראה הפנימית והתרגשה מההזדמנות לראות בו בזמן כמה מהן. בתור ילדה היא לא ייחסה למחזה הזה חשיבות מיוחדת; בפורטלנד היתה רואה בדרך כלל פסגה אחת; ביום בהיר יכלה אולי לראות פסגה או שתיים נוספות. אבל בחלק הגיאוגרפי הזה של מרכז אורגון, שבו שמיים בהירים הם עניין שבשגרה, אפשר היה להבחין בכמה פסגות בורקות.

והאוויר היה צח יותר.

היא פנתה לעבר מקטע ישר של כביש מהיר, שעצי אורן גבוהים התנשאו משני עבריו.

"היי, העצים החליפו צבע," אמר אדי בעודו מביט החוצה דרך החלון.

"הם התחלפו כשהגענו לפסגת הרכס. אלה עצי אורן הזפת, והם בגוון ירוק בהיר יותר מהאשוחים, שאתה רגיל לראות בצד הרכס שלנו. הגוון של הגזעים גם קצת אדום יותר."

"איך קוראים לשיחים הכסופים הצפופים האלה, שיש כאן בלי סוף?"

"לענה."

"ביערות פה יש תחושה אחרת," העיר אדי. "אומנם יש עצים ירוקים ענקיים בכל עבר, אבל סבך השיחים בכלל לא דחוס כמו בצד המערבי. ויש פה גם המון סלעים."

"עוד מעט עצי האורן יידלדלו, ואתה תראה שטחים עצומים של אדמות מרעה, של סלעים געשיים ושל שממות – תלוי באזור שבו תהיה."

מרסי שמה לב שמפרקי אצבעותיה הלבינו בעודה אוחזת בהגה. היא נהגה בלי משים, מתקדמת בנחישות נמרצת לעבר העיירה שבה העבירה את שמונה־עשרה השנים הראשונות בחייה.

"תפני ביציאה הבאה," הורה אדי.

אני יודעת.

"גדלתי באיגלס נסט."

אדי זקף את ראשו בחטף, והיא חשה במבטו הננעץ בצדודיתה. היא הקפידה להישיר מבט אל הכביש.

"אני לא מאמין שרק לפני שתי שניות נזכרת בעובדה המסוימת

הזאת," אמר אדי. "למה לא אמרת משהו? הבוסית יודעת על זה?"

"היא יודעת. עזבתי את הבית בגיל שמונה־עשרה, ומאז לא חזרתי

לשם. עניינים משפחתיים, אתה יודע איך זה."

הוא הסתובב במושבו והביט בה. "אני שומע שמתבשל פה סיפור

טוב, הסוכנת המיוחדת קילפטריק. קדימה, תתחילי לדבר."

"אין שום סיפור." היא סירבה להפנות אליו את מבטה.

"קשקוש. לא ביקרת בבית מאז גיל שמונה־עשרה? הרביצו לך

שם? ההורים שלך חברים בכת?"

היא ציחקקה קלות. "לא ולא." לא בדיוק.

"אז מה? אבל שמרת איתם על קשר, נכון? אימיילים? טלפונים?

כשאת אומרת שעזבת את הבית, את מתכוונת שפשוט לא חזרת

לעיריה, נכון?" הוא התבונן בעצים מבעד לשמשת המכונית. "לא

ראיתי פה שום דבר שיעורר בי חשק לנסוע במשך ארבע שעות."

מרסי כיווצה את שפתיה בחרטה על כך שפתחה בשיחה הזאת.

"לא שמרתי איתם על קשר. בכלל."

"מה? יש לך אחים ואחיות?"

"ארבעה."

"ארבעה? ואף פעם לא צילצלת אליהם או התכתבת איתם

במייל?"

באלם היא הנידה בראשה לשלילה.

"מה הקטע של המשפחה שלך? אימא שלי היתה צולה אותי,

אילולא היתה שומעת ממני לפחות פעם בחודש."

"הם שונים." בלשון המעטה. "אפשר לא לדון בזה כרגע?"

"את העלית את הנושא."

"אני יודעת, ואני אספר לך על זה מאוחר יותר." אולי. היא פנתה

בפנייה האחרונה אל איגלס נסט ונהגה לאורך הכביש הדרוסיטרי, שידעה כי יוביל אותם דרך מרכז העיירה.

מרסי האטה את המהירות לארבעים קמ"ש כמצוין בשילוט. מהשם הנשגב איגלס נסט השתמע, שהעיירה ניצבת על גבעה המשקיפה על עמק; אך זו לא האמת – איגלס נסט ניצבה על מישור. קו הגובה של העיירה עמד על כתשע מאות מטרים, אך כך גם זה של מאות הרונמים המכתרים אותה. היא חלפה בנסיעה על פני בתי הספר ושירבבה את צווארה כדי להעיף בהם מבט יסודי. לפי השלטים המחלידים, המבנה הישן יותר איכלס עדיין את התיכון, בעוד המבנה החדש הגדול יותר היה עדיין של בתי הספר היסודיים ושל חטיבת הביניים. המבנה החדש נבנה בשנות השבעים, לפני שנולדה. מאחורי המבנה הישן היא הבחינה בתאורה של מגרש הפוטבול ושל היציעים. בצד אחד של המגרש ניצבו ספסלי צופים חדשים בצבע אדום.

ספטמבר. בסוף השבוע הקרוב אמור להיערך משחק פוטבול.

"למדת בבית הספר הזה?" שאל אדי.

"כן."

הכביש התעקל בזווית חדה. משמאלה המנסרה עדיין היתה סגורה. הגג שלה היה שקוע יותר משזכרה, ולוחות עץ לבוד רעועים הסתירו את החלונות. השלט המוכר כבר לא היה שם. המנסרה ננטשה בצעירותה, אבל בחזיתה תמיד ניצב שלט גדול עם לוח מודעות. בגיל העשרה שלה הוא שימש לציון מועדי אירועים באותיות לא תואמות, אבל במשך פרק זמן ממושך לפני כן הוא פשוט הכריז: עוד נחזור.

כעת נותר רק עמוד מתכת משונן ושבור, ומרסי הרגישה כאילו מחט דקיקה מפלחת את לבה. כל תושבי העיירה היו רגילים להעיף מבט בלוח המודעות כדי להישאר מעודכנים בענייני הקהילה: ימי הולדת של תושבים ותיקים. ירידים. אירועי התרמה קהילתיים.

עכשיו בטח מפרסמים את כל המידע הזה בדף הפייסבוק של

העיירה.

כולם בקהילה נשבעו, שהמנסרה תיפתח מחדש. היא שמעה זאת שוב ושוב. מתישהו העיירה דאגה לנקות את שטח המנסרה מפסולת

ולהחליף את החלונות, שניפצו ילדים טיפשים. "מישהו יקנה אותה. אנחנו רק צריכים שיופיע העסק הנכון."

היעדרו של לוח המודעות העיד, כי העיירה איבדה את האמון בכך. המנסרה היתה קורבן למדיניות כלכלית גרועה, למדיניות פדרלית בנוגע לכריתת עצים ולהרחבת הפעילות לחיסכון באנרגיה. כעת היא נראתה אתר הולם לבניית בית רדוף־רוחות לליל כל הקדושים.

היא המשיכה לנסוע. לפתע ניצבו בשורות משני עברי הרחוב בניינים בני קומה אחת ושתי קומות. היא סקרה את השלטים שהתנוססו עליהם. כמה מהם היו חדשים לה, אבל אחרים לא השתנו מתקופתה. משטרת איגלס נסט, עיריית איגלס נסט, בית הקולנוע, משרד הדואר, סוכנות של חברת ג'ון דיר. היא הבחינה בכנסייה, שהוסבה למרכז לקשישים. בית נורווד הישן נקרא כעת 'בית ההארכה של סנדי'.

אדי הצביע על חנות קטנה. "היי, המקום הזה נראה מבטיח. אני זקוק לקפאין. תעצרי בצד."

מרסי העמידה את המכונית בחנייה, שניצבה באלכסון, ונזכרה שאחרי המעבר לפורטלנד היה עליה ללמוד לחנות במקביל. 'קופי קפה' עמד בבניין, שבו העבירה בנערותה שעות ארוכות בעיון בספרים משומשים. המקום נראה רענן ועדכני, והסמל של קפה איליי, שהתנוסס על החלון, העיד שבעליו מתייחס לקפה שלו בכובד ראש. המקום היה קטן, פרח צבעוני המבצבץ מבעד לאפור המדכא של הרחובות ושל הבניינים היגעים. היא סקרה את הרחוב משני עבריו. משאיות אחדות חלפו על פניהם, אבל המדרכות היו ריקות מאדם.

הפעמון צילצל, כשהם פתחו את הדלת. מרסי פתחה את רוכסן מעילה, מתענגת על גל החמימות ועל ניחוחות הקפה.

"שלום לכם." נערה מתבגרת הגיחה מדלת מאחורי הדלפק. "מה אפשר להציע לכם?"

היא היתה חמודה וחייכנית, עם קוקו שובב. היא בחנה אותם במבטה בסקרנות־מה, אך מתוך נימוס שמרה את שאלותיה לעצמה. מרסי העיפה מבט בתפריט, שהיה כתוב בגיר על לוח, ואדי ניגש

לדלפק והזמין משהו משולש. הנערה החלה להכין את האספרסו שלו, ואדי הביט במרסי מעבר לכתפו. "היא יכלה להיות אֶת לפני עשרים שנה," הוא אמר חרש במבט שואל.
אוי, לא.

מרסי התקרבה להתבונן בבריסטה שלהם ביתר יסודיות. שיערה של הנערה היה בהיר יותר, אבל העיניים וצורת פניה הזכירו אותה במדויק. האם זאת הבת של פֶּרְל? של אואן? היא התפעלה מהעגיל המשובץ אבן חן קטנה, שהיה נעוץ באפה של הנערה. גם אם לא הכירה אותה, ניכר שהיא מרדנית. הוריה של מרסי היו תולשים את העגיל שלה מהאף בכל פעם שנתקלו בו.

"אני אקח אמריקנו. יש לך שמנת מלאה, לא דלת־שומן?" שאלה מרסי והתקרבה אל הדלפק. הבריסטה פגשה במבטה, הינהנה בהתלהבות וחזרה לרקוח גן עדן בספל.

תהיה מי שתהיה, נוכחותה של מרסי היתה חסרת כל משמעות מבחינתה.

מרסי שיחררה אנחת רווחה.

"את גרה כאן?" שאל אדי את הבריסטה, ומרסי קיללה אותו בתוך ראשה. הסוכן אהב אנשים ונהנה לשמוע את הסיפורים שלהם. הוא היה מסוגל לפתוח בשיחה גם בתור לקופה בסופרמרקט.

הנערה חייכה. "ממש קרוב לכאן."

"את לא עוברת פה לבד, נכון?"

מרסי החטיפה לו אגרוף בזרוע נוכח הבזק האימה בעיניה של הבריסטה.

"כלומר... אני לא איזה תימהוני. אני תוהה לגבי הבטיחות האישית שלך," גימגם אדי.

"תתעלמי ממנו," אמרה מרסי בחיוך שנועד להרגיע את הנערה המבוהלת. "יש לו כוונה טובה, והוא לא מזיק."

"אבא שלי כאן מאחור," היא אמרה בהיסוס. העליונות נעלמה מפניה כליל, והיא בחנה את אדי במבט זהיר.

"טוב לדעת," הודה אדי. "לא התכוונתי להבהיל אותך."

הבריסטה הגישה להם את כוסות הקפה שלהם. מרסי הושיטה את ידיה אל שתי הכוסות והתבוננה במבטה של הנערה המתמקד בצד גופה השמאלי, מתחת למעיל שלה. "אתם שייכים לכוחות אכיפת החוק," אמרה הנערה והחוותה בראשה לעבר האקדח.

"כולם פה נושאים נשק, לא?" שאל אדי בטון מתלוצץ.
"בדרך כלל אקדחי תופי, לא גלוק." סקרנות התלקחה בעיניה. "זה בגלל הגברים שנרצחו לאחרונה? שמעתי כי נד פאהי נמצא הבוקר מת בביתו."

בעיירה קטנה שמועות מתפשטות כמו אש בשדה קוצים.
"קייילי? הכול בסדר?" שאל בקול נוקב גבר גבוה, שהגיח מהפתח שמאחורי הבריסטה. כתפיו הרחבות מילאו את החלל.

לבה של מרסי עצר, כשעיניה פגשו בעיניו. תדהמה הבזיקה בפניו.
"פאק!" הוא פלט.

"אבא!"

"סליחה, מתוקה."

הגבר היה גדל גוף, בעל שיער שחור וזקן סמיך שלא האפיר. מרסי מעולם לא ראתה אותו עם זקן, אבל היא זיהתה את אחיה מיד. היא לא אמרה דבר, הניחה ללוי להחליט כיצד לנהוג. הוא הסב את מבטו ממנה אל בתו וחוזר חלילה. אגב כך סקר גם את אדי במבטו.

"הגעתם מחוץ לעיירה כדי לחקור את מקרי הרצח?" שאל את אדי.
"לא ידעתי שהאף-בי-איי מעורב. נשמע לי קצת מוזר."

מרסי בלעה רוק בכבדות. אחיה מתעלם ממנה. אבל הוא ידע שהם מהאף-בי-איי, פירוש הדבר שידע מה היא עושה לפרנסתה. הוא לא נטש אותה לגמרי.

"אנחנו מגיעים כאשר צריכים את עזרתנו," השיב אדי בנימה לא מתחייבת.

"לא ידעתי שמישהו ביקש את עזרתכם," אמר לוי. הוא התבונן במרסי, וכל זכר לזיהוי נמוג מפניו. "היום הקפה על חשבון הבית."
"אנחנו מעריכים את המחווה, אבל בכל זאת נשלם," אמר אדי.

הוא שלף שטר מארנקו ושלח במרסי מבט זוויתי שאמר, *מה קודה פה, לכל הרוחות?*

היא לא היתה מסוגלת לזוז. או לדבר. אצבעותיה דבקו בכוסות החמות שבכפות ידיה.

"שיהיה לכם יום נעים," אמרה קיילי בטון אוטומטי, כשהושיטה לאדי את העודף שלו.

הוא שילשל את העודף לצנצנת הטיפים. "גם לך." הוא לקח את הספל שלו מידה של מרסי, ומבטו הנוקב הוסיף לתחקר אותה.

מרסי העיפה מבט ממושך אחרון באחיינית שלה, ואחר כך באחיה. לוי הסתובב ונעלם, שוב בלי כל סימן לכך שהכיר אותה. היא יצאה בעקבות אדי אל הכפור ונכנסה למכונית, אוחזת את הקפה בשתי כפות ידיה, בלתי מסוגלת להסב מבט אל אדי.

"הגבר הזה בהחלט זיהה אותך, אבל הוא לא אמר כלום," הצהיר אדי. "ומפני שהבריסטה, שנראית כדיוק כמוך, היא בתו, אני משער שהוא אח שלך?" קולו נשבר בצמד המילים האחרונות.

מרסי הינהנה ולגמה מהקפה שלה. *לכל הרוחות.* היא שכחה להוסיף לקפה שמנת.

"מי לא מכיר באחותו? לא שאת טרחת לומר משהו," הוא מילמל. "אז נראה שהבעיה שלכם, תהיה אשר תהיה, עדיין מפריעה לשניכם? ידעת שבית הקפה הזה שייך לו?"
"לא."

אדי נאנח בכבדות ולגם לגימה ארוכה מהכוס החד-פעמית שלו. "סליחה, מרסי, זה לא ענייני." הוא השתק לשתי שניות. "תגידי לי שידעת שזאת האחיינית שלך."

"לא. חשדתי בזה ברגע שדיברת על הדמיון, אבל לא ידעתי למי מהאחים או האחיות שלי היא שייכת."
"ידעת שלאח הזה יש ילדים, נכון?"
"ילדה אחת."

"הוא לא ענד טבעת נישואים. הוא היה נשוי?"
"לא. כשעזבתי, חברה שלו סירבה לאפשר לו לבקר את הילדה"

שלהם בת השנה. אני מניחה שהמצב השתנה מאז. "מרסי הניחה את הכוס שלה והתניעה את המכוננית. "בוא נתחיל להתקדם לעבר זירת הפשע השנייה, לפני שיחשיך." היא יצאה מהחנייה בנסיעה לאחור. מבוכה בשילוב ניצוץ זעם קל האדימו את פניה. במשך חמש-עשרה שנה היא לא שמעה ציוץ מבני משפחתה. אלו הפתעות נוספות מחכות לה באיגלס נסט?

טרומן דאלי סינן קללה חרישית.

הוא נסע בעקבות טנדר הפורד הישן לאורך קילומטר וחצי, שעה שזה התפתל והיטלטל במורד הכביש המהיר הכפרי, ונהגו התעלם בהפגנתיות מהפנסים הבוהקים ומהסירנות ברכבו של טרומן. היה עליו לקבל החלטה מהירה לפני שהפורד ייכנס לעיירה עצמה. טרומן הכיר את הנהג. הוא ציפה לחטוף נזיפה ברגע שסוף־סוף יצליח להוריד את אנדרס ביבי לשוליים, נזיפה שאותה כבר הספיק לשמוע כמה וכמה פעמים במהלך ששת החודשים שבהם הוא מפקד על משטרת איגלס נסט. הפורד סטתה לשולי הכביש, פנתה בתנועה חדה לנתיב הנגדי ואחר כך חזרה לנתיב המקורי שלה.

אנדרס בטח שיכור.

טרומן הגיע סוף־סוף לידי החלטה. הוא האיץ והסיט מעט את הניידת, נערך לפגוע קלות בפגוש האחורי הימני של הקשיש ולסחרר את הרכב שלו. במקום זאת, לפני שטרומן הספיק לממש את התוכנית שלו, פרץ ענן אדים עצום מתחת למכסה המנוע של אנדרס, והוא סטה מהכביש ונעצר בשוליים. טרומן נעצר מאחוריו והצטער שאין להם תקציב למצלמת גוף, שתתעד את השיחה ההזויה אשר עמדה להתקיים.

הוא החל להתקרב אל הטנדר, כף ידו מונחת על קת האקדח. החלונות נפתחו בתנועה רעועה של ידית מסתובבת. "אנדרס? אתה בסדר?" הוא שאל.

"מה לכל הרוחות עשית לטנדר שלי?" מילותיו של הקשיש נאמרו ברצף, וטרומן קלט את ריח הבירה ממרחק שני מטרים. "שאלוהים יעזור לי, איך הצלחת לעשות את זה?"

"לא עשיתי כלום לטנדר שלך. יש לך תקלה במנוע."
 "עשית ועוד איך! יש לכם במשטרה איזה מכשיר חדש ומתוחכם,
 שמאפשר לכם לעצור אזרחים באופן לא חוקי. כמה מכספי המיסים
 הממשלה שילמה על הדבר הזה?"

"אתה מוכן לצאת מהרכב, בבקשה?" שאל טרומן. הוא ידע כי
 בדרך כלל אנדרס אינו מזיק, אבל מעולם לא נתקל בו כשהוא שיכור,
 ולכן היה דרוך.

"אני לא נותן את הסכמתי!" צווח אנדרס. טרומן התקרב דיו
 להבחין בפחיות בירה ריקות על מושב הספסל בפורד.
 "כמה שתית היום, אנדרס?" הוא שאל.

"אני לא נותן את הסכמתי! קודים ותקנונים אינם נחשבים חוקיים
 עד שאני נותן את הסכמתי!"

טרומן נאנח בתסכול. גם בעודו שיכור נותרה השקפת העולם של
 אנדרס בדבר אי-שיתוף פעולה עם החוק בעינה.

"הרכב שלך כבר לא יעבוד היום, אנדרס. תן לי להסיע אותך
 בחזרה, ותוכל להתקשר למישהו שיבדוק אותך בשבילך."

עיניו התכולות, האדמומיות כעת, של אנדרס לא הצליחו לשמור
 על קשר עם מבטו של טרומן, הקמטים בפניו היו עמוקים מהרגיל,
 ושערו האפור ביצבץ תחת כובעו לכל עבר. "אני לא מעוניין ליצור
 חיבור איתך," הוא הצהיר.

טרומן נצר את לשונו. לחבר'ה האלה יש מאגר שלם של מונחים
 מבלבלים משפטיים-לכאורה, שהם נוהגים לדקלם בכל היתקלות
 שלהם עם גורם ממשלתי רשמי. בפעם הראשונה, שאחד מהם
 אמר לטרומן כי הוא לא מעוניין ליצור איתו חיבור, טרומן כמעט
 עמד לענות שהוא לא בעניין של סקס. "גם אני לא מעוניין ליצור
 חיבור איתך, אנדרס, אבל אני מוכן לעזור לך לחזור לעיירה. זה
 מתאים לך?"

"אני בן חורין על פני האדמה," הוא זימר.
 "כולנו בני חורין, אנדרס. למה שלא תצא מהרכב ונבדוק מה קרה
 למנוע שלך?" אנדרס, לפחות, הפסיק לצעוק עליו, אבל לא הפסיק

לנוע מצד לצד במושבו. טרומן התקשה להאמין שאנדרס מסוגל ללכת.

זאת, כנראה, הסיבה לכך שאנדרס החליט לנסוע ברכבו. דלת הפורד נפתחה בחריקה, ואנדרס ניסה להיעמד, אך מעד קדימה היישר אל זרועותיו של טרומן.

"תפסתי אותך." טרומן הסב את פניו מצחנת האלכוהול והזיעה. "אני אקח אותך לרכב שלי." הוא הנחה אותו לדלת האחורית של הטאהו שלו, ותוך כדי כך בדק בזריזות אם הוא נושא עליו נשק. "אני לא רוצה ליצור איתך חיבור," מילמל אנדרס שעה שידיו של טרומן מיששו את סרבל הג'ינס הבלוי שלו.

"אני איתך בעניין הזה," השיב טרומן. שני רוכבים נחו במתקן מיוחד, שהוצמד לשמשת המושב האחורי בפורד, אבל אנדרס לא נשא על גופו שום כלי נשק קטן יותר. טרומן כבל את ידיו באזיקים, הכניס אותו למושב האחורי וניגש להעיף מבט בפורד. הוא לקח את הרוכבים, סגר את החלון, שלף את המפתחות ונעל את המכונית.

הוא חזר אל רכבו ומצא את אנדרס נוחר במושב האחורי. עדיף ככה. חבר'ה מסוגו של אנדרס העדיפו ללחום את מלחמותיהם באמצעות מילים. טרומן ראה בהצהרות שלהם קשקושים, אבל ידע שהם מאמינים בלב שלם, כי יוכלו לחמוק מהעמדה לדין בנאומים שלהם. הם יכלו לדבר בסיסמאות המעוותות שלהם במשך שעות, והעימותים הבלתי פוסקים היו מתישים. הוא שמח להאזין לנחירות של אנדרס במהלך הנסיעה חזרה אל העיירה.

טרומן הוביל את אנדרס לתחנת המשטרה הקטנה והכניס אותו לאחד משלושה תאי המעצר. השוטר רויס גיבסון תחב את ראשו לחדר וקימט את אפו.

"אלוהים אדירים, מה הריח הזה?"

"התמהיל הרגיל של אלכוהול ושל זיעה," השיב טרומן. הוא יצא מהתא ונעל את הדלת.

"היי, אנדרס, " אמר רויס. "מתי התקלחת בפעם האחרונה?"
טרומן נעץ בו מבט, והשוטר הצעיר היה הגון דיו להיראות נבוך.
"אני חופשי מהממשל ולא כפוף לחוקי ארצות הברית," אמר
אנדרס בקול מבוסס.

"אם כך, תראה בזה מקום בטוח, שתוכל לחכות בו עד שתצליח
ללכת בלי עזרה," אמר טרומן. הקשיש הינהן, נשכב על המיטה
המתקפלת וחזר לנחור.

"אין שום חיבור," אמר טרומן בקול משועשע.
"אין לי מושג למה לעזאזל הוא מתכוון כשהוא אומר את זה," אמר
רויס. "אז אני פשוט מתעלם מזה."

"הוא מאמין שזה פוטר אותו מלהיות כפוף לחוקים שלנו. משהו
בקשר לזה שאין בינו לבינינו שום הסכם חוקי." טרומן הניד בראשו.
"תשים עליו עין. אני פורש הביתה להמשך הערב."

"רגע, נכנסתי כדי לומר לך שהתקשרו מהאף-בי-איי בכנדי; יש
להם שני סוכנים מפורטלנד בדרך אל... ה... זירת הרצח של ביגס. הם
רוצים שמישהו ילווה אותם, כי מאז המקרה חלפו יותר משבועיים...
והדלת נעולה."

ארוחת הערב – סטייק ותפוחי אדמה אפויים – שטרומן פינטז
עליה כל היום, נדחתה פתאום בשעה. או בשעתיים. בטנו נהמה
במחאה. "זה חייב לקרות הערב?"

"הבנתי שהם כבר מחכים מחוץ לבית."
טרומן הינהן בתנועה נמרצת, פסע לעבר הדלת ולקח את כובע
הבוקרים, שאותו תלה כשהגיע עם אנדרס. הוא חבש אותו. אין לו
כוונה להניח לאף אחד לרחרח בביתו של ג'פרסון ביגס בלי שהוא
יהיה שם כדי להשקיף על כל מהלך ומהלך.

חמש דקות לאחר מכן העמיד טרומן את רכבו מול זירת הרצח בת
השבועיים מאחורי טאהו שחורה נוספת.

שניים יצאו מהטאהו, ולרגע הופתע לראות אישה.
האם הנוכחות שלי באיגלס נסט כבר מתחילה להשפיע עליי?

הזדמן לו לעבוד עם נשים רבות במהלך תפקידו הקודם בתחום אכיפת החוק וכן במסגרת הצבא. והנה, חצי שנה בלבד בחלק זה של המדינה, וכבר הוא מתחיל לחשוב כמו כפרי צר אופקים. ביחידה שלו לא נכללה שום שוטרת, אבל הטענה היא שאף אישה מעולם לא ניסתה להתקבל לשם.

הגבר הרכיב משקפיים ולבש מעיל צמר כבד. בלי כובע. הוא התקדם לעבר טרומן והושיט אליו את ידו. "סוכן מיוחד אדי פיטרסון. אנחנו מודים לך שבאת ללוות אותנו לתוך הבית." לחיצת ידו היתה איתנה, קשר העין יציב.

האישה פסעה לפנים, וטרומן התאפק לא לגעת בשולי כובעו כשהבחין בידה המושטת ללחיצה. "סוכנת מיוחדת מרסי קילפטריק." לחיצת היד שלה היתה פחות חזקה, אבל עיניה הירוקות היו חקרניות ונבונות. טרומן הרגיש כי היא בוחנת אותו מבפנים ומבחוץ, לומדת את כל סודותיו במבט קפדני אחד. היא היתה גבוהה כמו השותף שלה, אך ברוב חוכמתה לבשה מעיל גשם עם ברדס. ונעלה מגפי גומי.

"טרומן דאלי, מפקד משטרת איגלס נסט. בפעם הבאה אשמח לדעת מראש על בואכם." הוא לא הצליח להימנע מגעירה קלה; הם גזלו מהזמן שלו, והוא היה רעב.

"אנחנו מתנצלים," אמר הסוכן המיוחד פיטרסון. "יצאנו מזירת הרצח של פאהי ורצינו להעיף מבט בשתי הזירות הקודמות, כל זמן שפרטי הזירה הראשונה עדיין טריים בראשינו."

טרומן קימט את מצחו. "שמעתי שגד פאהי נרצח. אתם חושבים שזה קשור לרצח הזה?" בינו לבינו הוא קילל את רודס, השריף של מחוז דשוטס. השריף שמר לעצמו את כל הפרטים על רצח פאהי, ועכשיו טרומן נראה כמו אידיוט, שאין לו מושג מה קורה. נכון, השטח של פאהי נכלל בתחום המחוז, אבל טרומן ראה בו תושב כבוד באיגלס נסט, מפני שמדי פעם אהב לבלות בסוכנות של ג'ון דיר ולקשקש עם המקומיים, שהתכנסו שם מוקדם בבוקר בימות חול לשתות קפה גרוע ולהחליף רכילויות.

הסוכנת המיוחדת קילפטריק הסבה את מבטה לעבר הבית. "זה ייתכן", היא אמרה מתחת לברדס שלה. הוא לא יכול היה להבחין בתנועת שפתייה, אלא רק בטיפות גשם זוהרות על כמה תלתלים שחורים סוררים שחמקו ממנו.

הבית ומבני החוץ נראו נטושים באור הערביים האחרון, כאילו חיכו לשובו של בעליהם. תחושת ריקנות אפפה את טרומן ואיימה לקבור אותו בזיכרונות. ג'פרסון ביגס לעולם לא ישוב אל ביתו. לא מזמן טרומן עבר לגור באיגלס נסט כדי להיות קרוב לדוד ג'פרסון, ועכשיו הוא מת. מה משאיר אותי פה? טרומן לא הספיק להכות כאן שורש בחצי שנה.

"החשמל בבית עדיין פועל?" שאלה קילפטריק. "הוא נראה חשוך."

"כן. הבית מחובר לרשת החשמל של העיר, אבל יש לו כמה מערכות גיבוי למקרה של תקלה," השיב טרומן.

"יופי." היא הינהנה בראשה הצפון בברדס. "היית אחד הראשונים שהגיעו לכאן? ראית את זירת הרצח לפני שהספיקו לבדוק אותה?"
 "אני מצאתי אותו," אמר טרומן בקצרה. "פתחתי את הדלת, אחרי שהוא לא הגיע לשתות קפה."

קילפטריק פנתה להביט בו בסקרנות. "יש לך מפתח?"
 הוא עמד להתפתל תחת עיניה הירוקות הבוחנות. "הוא דוד שלי." הבעת השתתפות בצער אפפה את פניה. "אני כל כך מצטערת. זה בטח היה נורא בשבילך. יש לך עוד קרובי משפחה בעיירה?"
 טרומן הרגיש קירות בלתי נראים מתרוממים ומכתרים את לבו. מאז מותו של דוד ג'פרסון זה קרה לא מעט. "לא, רק שנינו מהמשפחה גרים באורגון."

"לא רצית להפקיד את החקירה בידי מישהו אחר?" שאל פיטרסון.
 "זאת לא עיר גדולה. אין לי גישה למאגר של חוקרים. מלבד זאת רציתי להשיג על כל שלב בחקירה כדי לוודא שהיא מתבצעת כמו שצריך."

במשך דקה ארוכה בחנה אותו קילפטריק בדממה. הוא התבונן

בעיניה. היא יכולה לגעור בו כרצונה; זאת העיירה שלו, והמילה האחרונה היא שלו.

"בואו נעיף מבט," היא אמרה. "אולי תוביל אותנו, ובדרך תספר לנו מה גילית."

טרומן הינהן בנוקשות והוביל את שני הזרים אל הבית. "אין לך שום חשודים?" שאל פיטרסון, בזמן שעקפו בתאורה העמומה כמה שלוליות בגודל אגם.

"אף לא אחד. אספתי עשרות טביעות אצבע. תשעים ותשעה אחוז מהם היו של דוד שלי או שלי. ולא מצאנו שום התאמה לאחוז הנותר." "אבל מצבור הנשק שלו רוקן," הצהירה קילפטריק.

"כן. עד הנשק האחרון." בשבוע שעבר גילה טרומן, כי דוד שלו רשם על שמו שני כלי נשק בלבד. והוא ידע כי החזיק לפחות שלושים בבעלותו.

הוא נעמד מול הדלת ושלף את המפתחות מכיס מעילו. המפתחות ששיכפל לבית נתלו ממחזיק-פותחן של בירת פאבסט פלו ריבון, שטרומן קינא בו בנערותו. הוא פישפש במפתחות, הכניס אחד מהם לחור המנעול והעיף מבט מעבר לכתפו אל הסוכנים. "מוכנים?"

מילותיו של שריף רודס הירדהו בראשה של מרסי.
הוא אמר שזירת הרצח של נד פאהי היא מסיבת תה לעומת זירת
הרצח של ביגס.

למה אנחנו נכנסים?

"כלום לא השתנה פה מהרגע שמצאתי אותו," הזהיר טרומן.
מרסי הינהנה לעבר מפקד המשטרה. "אנחנו מוכנים." טרומן
התמהמה למשך שנייה ארוכה נוספת, ואחר כך פתח את הדלת והוביל
אותם פנימה.

"כיסויי נעליים?" שאל אדי לפני שחצה את המפתן. הוא ומרסי
לבשו כפפות חד־פעמיות עוד כשחצו את החצר.

"שאבנו מהרצפה כל קמצוץ ראיה, שהצלחנו למצוא. בעיקרון
בדיקת הזירה הסתיימה, אבל אני מודה לכם על השימוש בכפפות."
הוא לחץ על המתג, ושתי מנורות האירו את הסלון הקטן.
"בעיקרון היא הסתיימה?" שאלה מרסי.

כאב הבזיק בעיניו של המפקד כל אימת שהזכיר את דודו. "ג'פרסון
הוריש לי הכול. כעת הבית שייך לי, ואני לא מתכוון לנקות אותו עד
שאגלה מי עשה את זה."

מרסי דמיינה את הבית הישן מעלה אבק וקורי עכביש על זירת
הפשע. כמה זמן הוא יהיה מוכן לחכות?

ניכר שהאחיין התאבל עדיין על מות דודו.

אולי כדאי לבקש שמישהו אחר יראה לנו את זירת הפשע.

אבל מבט חטוף בלסתו הנחושה של המפקד הסוקר את פנים הבית
אמר לה, שהוא מקור המידע הטוב ביותר שלהם בכל הנוגע לג'פרסון
ביגס. יהיה עליה להתגבר על החשש בדבר רגשותיו.

בבית שרר ריח עז של טבק מקטרת, שמרסי זכרה מילדותה. סבתה שנאה את 'המקטרת המצחינה' והיתה שולחת את סבא שלה לעשן בחוץ, אבל ריח תמידי דבק בבגדיו.

בסלון הקטן עמדו ספה ישנה ושני כיסאות. לא היתה טלוויזיה, והקירות עוטרו בהדפסים דהויים של איילים קנדיים. שטיח חום־כהה כבר על הרצפה, שחוק לגמרי בקצהו, שם ניצבה כורסה בלויה. שום זכר למגע יד אישה.

אם הקורבן הוריש הכול לאחינו, זה אומר שאין לו ילדים?
עליה לסקור את התיק של ביגס.

"הוא נמצא פה מאחור." טרומן פנה אל מסדרון צר, היא ואדי הלכו בעקבותיו.

כתם כהה בצבע אדמדם־חום היה מרוח לאורך הקיר במסלול זיגוגי ונגמר בטביעת יד ברורה. חורי קליעים משוננים כיתרו משקוף בהמשך המסדרון. גם הדלת היתה מנוקבת חורים. טרומן פתח אותה באצבע אחת, נסוג לאחור והחוזה לעבר החדר השרוי באפלה.

מרסי פסעה לפנים ומישהו בידיה אחר מתג אור בחלל החשוך. זה היה חדר אמבטיה קטן. על הרצפה נראו כתמים עבים מסתחררים של דם יבש. הקיר האחורי היה גרוש חורי קליעים. כמה חורים נוספים נראו ברצפת הלינוליאום הישנה.

מראה אלים.

"הוא הסתתר בחדר האמבטיה?" שאל אדי מאחוריה.

"כן. אחרי שנאבק במישהו במטבח שלו. שובל הדם מתחיל פה. מצאתי את אחד מסכיני המטבח שלו לידו על רצפת חדר האמבטיה. ירו בו אחת־עשרה פעמים." קולו של המפקד נשמע מונוטוני. "הסכין היה מוכתם בדם של מישהו אחר, כלומר הוא הצליח לפצוע אותו לפחות פעם אחת."

מרסי הפנתה אליו את מבטה. "דוד שלך היה לוחם."

"בהחלט. הוא לא היה מוכן לספוג חרא מאף אחד. אני חושד שהוא נעלב מאוד מזה שמישהו מנסה להרוג אותו, ותקף בחזרה מתוך זעם טהור ולא מתוך הגנה עצמית."

היא חייכה למשמע התיאור שלו, והאווירה המתוחה סביבו החלה להתפוגג.

"הוא בטח יושב לו בגן עדן, גאה על זה שנלחם עד הסוף, אבל עדיין זועם על כך שהצליחו להכריע אותו," הוסיף טרומן. "נשמע חתיכת טיפוס," אמרה מרסי.

"את עוד תגלי שהמחוז הזה מלא טיפוסים. מעולם לא נתקלתי במגוון אנושי כזה במסגרת אוכלוסייה קטנה כל כך." "בואו נציץ במטבח," הציע אדי. שלושתם התקדמו בטור במסדרון הצר המוביל אל המטבח שבירכתי הבית.

מרסי הבחינה בכלים בכיור ובמעט דם שניתזו על הרצפה ועל ארונות המטבח הנמוכים. "הוא שלף את הסכין מתוך המעמד הזה שעל הדלפק?" "כן."

היא הקיפה את החדר בקפידה. "אין פה שום חורים של קליעים?" "לא," ענה טרומן. "כולם בחדר האמבטיה." "פריצה אלימה?" היא שאלה. "אין שום דבר שמעיד על כך."

"הדם שנמצא פה הוא של דוד שלך, או שזה עוד דם מסתורי?" שאל אדי. "גם וגם."

"אז מישהו במטבח גרם לדוד שלך לשלוף את הסכין שלו? נראה שזאת היתה שיחה די רצינית," אמרה מרסי.

"לפי הדרך שבה היא הסתיימה, אפשר להניח שהרוחות התלהטו," אמר טרומן בשוויון נפש. הוא לא נראה פגוע, ומרסי שמחה שהמפקד לא נרתע מלצחוק קצת מול הסיטואציה הקשה. הומור הוא כלי התמודדות שימושי, ושוטרים השתמשו בו דרך קבע. זה לא היה ביטוי לחוסר כבוד, אלא לחוקרים שמנסים להגן על לבם מפני המחזות המחרידים, שהבטן הרכה של האנושות הותירה מאחוריה.

"למה האף-בי-איי התחיל פתאום להתעניין ברצח של דוד שלי?" שאל טרומן בקול נמוך. "זה בגלל כלי הנשק החסרים, נכון? אני

יודע שגד פאהי גר במבצר מזוין באיזה חור נידח. גם כלי הנשק שלו חסרים?"

אדי פגש במבטה של מרסי ומשך קלות בכתפו.
 "לנד פאהי יש היסטוריה של פעילות נגד הממשל," אמרה מרסי.
 "וזה בשילוב כלי נשק רבים שנגנבו משך את תשומת הלב של מחלקת הטרור-מבית שלנו."

"נד לא היה טרוריסט," הצהיר טרומן, והזעם במבטו הלך והתעצם.
 "הוא היה זקן דעתן, שהברכיים שלו גרמו לו כאב משתק עם כל שינוי במזג האוויר. הוא לא היה מהטיפוסים שילכו לפוצץ בניינים פדרליים."

"כמה זמן אתה גר באיגלס נסט?" שאלה מרסי חרש.
 "חצי שנה." טרומן זקר את סנטרו. "אבל בתקופת התיכון העברתי שלושה קייצים ממש פה, בבית הזה. אני יודע איך הקהילה הזאת מתנהלת."

לרגע עמד לבה של מרסי מלכת. אם זיהה אותה, הוא לא טרח לציין זאת. לא היה לה שום זיכרון מאחיין של ג'פרסון ביגס, שביקר אותו במהלך הקיץ. נראה שטרומן דאלי מבוגר ממנה בכמה שנים... הוא בטח משכבת הגיל של אחד מאחיה, כך שהיא ודאי היתה מתחת לרדאר שלו.

"גם בתור אורח בקיץ אתה עדיין תיחשב זר," היא ציינה. "תושבי העיירה יקבלו אותך בברכה, אבל לא יחשפו אותך לסודות שלהם. אתה תראה רק את מה שהם ירצו שתראה."

עיניו החומות התבייתו עליה. "את חושבת?" טון דיבורו רמז על כך שאין לה מושג על מה היא מדברת.

היא משכה בכתפיה. "גדלתי בעיירה קטנה. אני מכירה את המנטליות. נדרשים כמה עשרות שנים והרבה שורשים משפחתיים כדי לקבל גישה למעגלים הפנימיים."

הבעה מוזרה הבזיקה בפניו. מרסי הבינה שנגעה בעצב חשוף. היא חשדה שהמפקד – הטרי יחסית, רק חצי שנה בתפקידו – נתקל בלא מעט מחסומי קבלה מצד תושבי העיירה.

"בסופו של דבר הם יבטחו בך, היא הוסיפה בניסיון לעודדו. "זה פשוט לא יקרה מהר כל כך."

"תני לי עיר גדולה כל יום," התערב אדי. "אם את ממקדת את המבט במדרכה, כולם מסתדרים ביניהם מצוין."

טרומן לא השיב, ומרסי ידעה שהיא עשויה לחשוף אמת שניסה להסתיר. אפשר היה לזקוף לזכותו של המפקד נקודות רבות, הודתה בינה לבינה: הוא היה ישיר, היו לו פנים אמינות, והוא חבש כובע בוקרים כאילו נולד איתו. באיגלס נסט שלושת הדברים הללו נחשבו חיוביים. היא לא הבחינה בטבעת נישואים, כך שהוא ללא ספק זינק היישר לראש רשימת הרווקים הנחשקים בעיירה. שערו הקצר, השחור, ועיניו החומות שיוו לו מראה נעים. בחורות מקומיות תמיד מחפשות להן בחור נאה עם עבודה יציבה.

"בעיקרון משלוש זירות הרצה נגנבו כמויות גדולות של כלי נשק." אדי החזיר אותם לשאלתו המקורית של טרומן.

"אתם חושבים כי מדובר באדם אחד שמנסה לאגור נשק?" שאל המפקד.

"אנחנו לא יודעים," ענתה מרסי. "באנו הנה כדי לברר את הסיבה. האם הגברים הללו נרצחו בגלל כלי הנשק שלהם? או שמדובר במישהו שהתמזל מזלו שלוש פעמים ברציפות?"

"נרמה לי שצריך קצת יותר מכמה רובים גנובים, כדי שהאף-ביי-איי ישלח סוכנים אקסטרה," העיר טרומן. "הסוכנים מבנד בטח יכלו לטפל בעניין הזה, לא? מה אתם לא מספרים לי? מדובר בחייזרים, מה? אתם מאלדר וסקאלי האמיתיים."

הלוואי שזאת היתה הפעם הראשונה שבה שמעתי את הבדיחה הזאת, חשבה מרסי.

"סמוך עליי שאנחנו רוצים לפצח את המוות הזה של דוד שלך לא פחות ממך," אמר אדי בקול תקיף.

טרומן שלח אליו מבט מִמֵס פלדה.

"אתה יודע שדוד שלך דקר או חתך מישהו בסכין שלו, אז אני מניחה שלא התקבלו דיווחים על אדם פצוע בימים שלאחר הרצח?"

שאלה מרסי בניסיון להסיח את דעתו של המפקד, לפני שיתלוש לאדי את המשקפיים בתגובה להתנשאות שלו מולו.

"בדקתי את זה. אף אחד לא הגיע לחדר מיון. והפצתי את השמועה

שאני מחפש מישהו עם חתך."

למשך קיץ אחד בתקופת לימודיה בתיכון איישה מרסי את דלפק הקבלה בבית החולים הקטנטן של איגלס נסט. היו בו שבע מיטות, וספרי החשבונות שלו אוחסנו בארון מסמכים אחד. היא ידעה מי בעיירה שילם חמישה דולרים בחודש על חוב של אלף דולר לבית החולים. היה מדובר באנשים רבים.

"אני לא הייתי פונה לחדר מיון בגלל פציעה, שנגרמה לי בזמן

שרצחתי מישהו," העיר אדי.

"בדקתי גם אצל הווטרינרים. אבל לרוב האנשים בסביבה יש

כישורים רפואיים בסיסיים. אם אתה נפצע כאן, בדרך כלל אנשי המקצוע רחוקים ממך מאוד."

מרסי הינהנה. כשהיתה בת עשר, התבוננה באמה תופרת חתך עמוק ברגלו של אביה. הוא החזיק בקבוק אלכוהול ותפס בין שיניו רצועת עור עבה. מדי פעם הוא הוציא אותה כדי ללגום לגימה ארוכה מהבקבוק. למה לו לשלם לרופא, אם אשתו יכולה לתפור אותו בלי בעיה?! אימא שלה זכתה לכבוד רב בתור מיילדת וחובשת, שלמדה את רזי המקצוע בכוחות עצמה.

"מי עשה את זה, לדעתך?" היא התבוננה בקפידה בפניו של

המפקד.

האוויריה במטבח השתנתה מעט לפתע, ואדי הסב את מבטו אל המפקד בצפייה. מרסי תהתה אם הם יזכו לתשובה ישירה מהאחיין. האינטרס שלו היה לספר להם את כל מה שידע או חשד בו, אבל באיגלס נסט זרים אינם זוכים לאמון. נכון, טרומן עצמו היה זה, אבל בתור סוכני אף-בי-איי המילה 'זרים' כמו הודפסה בצהוב על גב מעיליהם השחורים.

לסתו של טרומן רטטה מעט, ומרסי יכלה לרמיין את גלי התסכול

המתגלגלים מכתפיו. "אין לי מושג," הוא הודה חרש. "האמינו לי,

נשארתי ער לילות ארוכים בניסיון לפענח את זה. עברתי על כל פיסת נייר בבית הזה ובדקתי את כל דוחות הבנק שלו. אני לא מצליח להבין את זה. עם כל הקושי שלי להודות בכך, אולי הוא פשוט נקלע לוויכוח עם חבר, והמצב יצא מכלל שליטה. אני חושב שכלי הנשק שלו נגנבו רק בגלל ערך השוק שלהם."

מרסי רצתה להאמין לו. הייאוש הקל בקולו העיד על כך שהוא אוכזר עצות באמת ובתמים. ועיניו היו כנות. במהלך שש שנותיה באף־בי־איי הזדמן לה לראיין לא מעט דוברי שקר. חלקם עבדו עליה; חלקם לא.

לעת עתה היא היתה מוכנה להניח, שהוא סיפר להם הכול.

"כלי הנשק ניתנים לאיתור?" שאל אדי.

טרומן העווה את פניו. "רק שניים מהם היו רשומים."

השעון מעל הכיריים הראה כמעט שמונה. מרסי ואדי צריכים היו עדיין להירשם בבית המלון שלהם. "הייתי רוצה לחזור מחר באור יום ולראות את שאר המקום," אמרה למפקד. "אנחנו צריכים לבקר גם בזירת הרצח השלישית."

"פשוט תתקשרו לתחנה ותשאירו הודעה. אני אפגוש אתכם כאן,"

אמר טרומן. רמת האנרגיה שלו צנחה, וכתפיו נשמטו בויתור. הבית נדמה שקט יותר משהיה עם כניסתם.

"תודה." הסיור והמדריך שלו הפכו את התיק הזה לאישי. מרסי

היתה נחושה כעת לפתור את הרצח של ג'פרסון ביגס למען האחייני לא פחות מאשר למען הקורבן.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן